

ADVOKÁTI: ODMÍTÁNÍ POSKYTOVÁNÍ ZDRAVOTNÍCH SLUŽEB NEOČKOVANÝM PACIENTŮM JE PROTIPRÁVNÍ, TUDÍŽ TRESTNÍ. (Způsoby obrany, dokumenty ke stažení)

- CZ24 News | 21. prosince 2021

SLOVENSKO: Úvodem: **Odkládat operace jen vybrané skupině pacientů s odkazem na to, že nejsou očkováni proti C19, je protizákonnou diskriminací**, protože podobný segregáční důvod, který nemá medicínské opodstatnění, nesmí být důvodem odepření zdravotní péče, ani důvodem k preferování jiné skupiny pacientů.

[Soubor je ke stažení zde](#)

PRÁVNÍ OBRANA:

1. **Pacient má právo si pořizovat nahrávky hovorů** (telefonních i při osobním styku) se zdravotníky pro ochranu svých práv, a to i bez jejich souhlasu a bez upozornění.
2. **Pacient dále může na poskytovatele zdravotních služeb podat stížnost** podle zákona o zdravotních službách, která se nejprve podává **samotnému poskytovateli**, a v případě, že není řádně vyřízena, může podat stížnost **správnímu orgánu, který poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb** (nejčastěji krajský úřad, odbor zdravotnictví).
3. V případě, že je život a zdraví pacienta v ohrožení, je možné se obrátit **na soud s návrhem na předběžné opatření**. **Soud musí rozhodnout do 7 dnů a může poskytovateli nařídit poskytnutí zdravotní péče.**
4. V případě vzniku újmy je možné podat na poskytovatele **žalobu na náhradu újmy na zdraví nebo jiné újmy, včetně újmy psychické.**
5. V závažných případech, kdy odepřením péče mohlo dojít k některému z trestných činů proti životu a zdraví, je možné podat **trestní oznámení**.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Vzor výzvy:

[Soubor je ke stažení zde](#)

ODMÍTÁNÍ POSKYTOVÁNÍ ZDRAVOTNÍCH SLUŽEB NEOČKOVANÝM PACIENTŮM JE PROTIPRÁVNÍ

Vzor výzvy:

Adresováno: uvést poskytovatele zdravotní péče

Pacient: Jméno, příjmení, datum narození, kontaktní údaje

Výzva ke sjednání nápravy

Popis události: např. dne v hod. jsem se dostavil/a k poskytovateli zdravotních služeb, MUDr. za účelem Výše jmenovaný lékař mi však odmítl zdravotní službu poskytnout s odůvodněním, že jsem nepodstoupil/a nepovinné očkování proti onemocnění Covid-19. Upozorňuji tak, že jmenovaný lékař mi odmítl zdravotní služby poskytnout zcela neoprávněně a protizákonně, jak vyplývá z níže uvedeného odůvodnění.

Tímto Vás vyzývám o neprodlené zjednání nápravy a zpětnou vazbu o tom, jaká opatření jste ke zjednání nápravy přijali.

Proti postupu konkrétního lékaře, příp. zdravotnickému zařízení, pokud je lékař jeho zaměstnancem, se mám v úmyslu bránit všemi dostupnými právními prostředky, nebude-li náprava zjednána. Výčet právních prostředků obrany je uveden v závěru této výzvy.

Odůvodnění:

Odmítnutí poskytnutí zdravotních služeb poskytovatelem zdravotních služeb pacientovi z důvodu, že je pacient neočkovaný, je zcela protiprávní a je v rozporu nejen s příslušnými právními předpisy, ale i s Listinou základních práv a svobod. Stejný závěr platí i v případě, že poskytovatel zdravotních služeb poskytnutí zdravotní služby očkováním podmiňuje, tedy před vlastním poskytnutím zdravotní služby vytváří na pacienta nátlak směřující k tomu, aby se pacient nejdříve nechal očkovat a až teprve poté mu bude příslušná zdravotní služba poskytnuta.

Níže jsou uvedeny základní právní předpisy, které jsou výše popsáním protiprávním jednáním porušeny, a to:

1) Listina základních práv a svobod

Ústavně zaručené právo každého na ochranu zdraví je zakotveno v článku 31. Listiny, který zní: **Každý má právo na ochranu zdraví. Občané mají na základě veřejného pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon.**

Z výše uvedeného článku 31 Listiny tedy zcela jednoznačně vyplývá, že právo na ochranu zdraví resp. poskytování zdravotní péče nelze v žádném případě podmiňovat tím, jestli je pacient očkován nebo ne, neboť tato podmínka z ústavně zaručeného práva na ochranu zdraví v žádném případě nevyplývá. Zákonodárce je pouze povinen upravit zákonem situace, kdy má občan nárok na poskytnutí zdravotní péče bezplatně na základě veřejného zdravotního pojištění a kdy si ji musí hradit sám, přičemž v těchto zákonných mantinelech musí být zdravotní péče jejími poskytovateli i poskytována.

2) Zákon o zdravotních službách

(1) Zdravotní služby lze pacientovi poskytnout pouze s jeho svobodným a informovaným souhlasem, nestanoví-li tento zákon jinak.

(2)Pacient má právo na poskytování zdravotních služeb na náležité odborné úrovni.

§ 45

(1)Poskytovatel je povinen poskytovat zdravotní služby na náležité odborné úrovni, vytvořit podmínky a opatření k zajištění uplatňování práv a povinností pacientů a dalších oprávněných osob, zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků při poskytování zdravotních služeb.

§ 48

(1)Poskytovatel, kterého si pacient zvolil, může odmítnout přijetí pacienta do péče, pokud

a) by přijetím pacienta bylo překročeno únosné pracovní zatížení nebo jeho přijetí brání provozní důvody, personální zabezpečení nebo technické a věcné vybavení zdravotnického zařízení; překročením únosného pracovního zatížení se rozumí stav, kdy by zajištěním zdravotních služeb o tohoto pacienta došlo ke snížení úrovně kvality a bezpečnosti zdravotních služeb poskytovaných pacientům již přijatým,

b) by vzdálenost místa pobytu pacienta neumožňovala v případě poskytování zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství a praktické lékařství pro děti a dorost výkon návštěvní služby, nebo

c) není pojištěncem zdravotní pojišťovny, se kterou má poskytovatel uzavřenu smlouvu podle zákona o veřejném zdravotním pojištění; toto právo se nevztahuje na pojištěnce z jiných států Evropské unie, Evropského hospodářského prostoru, Švýcarské konfederace, či ze států, se kterými má Česká republika uzavřenu smlouvu o sociálním zabezpečení, zahrnující ve věcném rozsahu nároky na zdravotní péči.

(2)Poskytovatel může ukončit péči o pacienta v případě, že

a) prokazatelně předá pacienta s jeho souhlasem do péče jiného poskytovatele,

b) pominou důvody pro poskytování zdravotních služeb; to neplatí, jde-li o registrujícího poskytovatele; ustanovení § 47 odst. 2 není dotčeno,

c) pacient vysloví nesouhlas s poskytováním veškerých zdravotních služeb,

d) pacient závažným způsobem omezuje práva ostatních pacientů, úmyslně a soustavně nedodrží navržený individuální léčebný postup, pokud s poskytováním zdravotních služeb vyslovil souhlas, nebo se neřídí vnitřním řádem a jeho chování není způsobeno zdravotním stavem,

e) přestal poskytovat součinnost nezbytnou pro další poskytování zdravotních služeb; to neplatí, jestliže neposkytování součinnosti souvisí se zdravotním stavem pacienta;

ukončením péče nesmí dojít k bezprostřednímu ohrožení života nebo vážnému poškození zdraví pacienta.

(3) Poskytovatel nesmí odmítnout přijetí pacienta do péče podle odstavce 1 nebo ukončit péči o něj podle odstavce 2 písm. d) nebo e), jde-li o pacienta, kterému je třeba poskytnout neodkladnou péči,

jde-li o porod nebo jde o zdravotní služby, které jsou nezbytné z hlediska ochrany veřejného zdraví nebo ochrany zdraví při práci, dále jde-li o krizové situace nebo výkon ochranného léčení nařízeného soudem, pokud jiný právní předpis nestanoví jinak.

(4) Poskytovatel dále nesmí odmítnout přijetí pacienta do péče podle odstavce 1, jde-li o pacienta

a) u kterého bylo poskytování zdravotní péče Vězeňskou službou přerušeno z důvodu ukončení nebo přerušení výkonu vazby, trestu odnětí svobody nebo umístění v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, pokud se jedná o zajištění návaznosti při poskytování zdravotních služeb započaté v průběhu výkonu vazby nebo trestu odnětí svobody nebo umístění v ústavu pro výkon zabezpečovací detence; Vězeňská služba, v jejímž zdravotnickém zařízení byly pacientovi poskytovány zdravotní služby, jestliže ji není znám poskytovatel, který převezme pacienta do péče, vybaví tohoto pacienta informací podle § 45 odst. 2 písm. g),

b) ve výkonu vazby, výkonu trestu odnětí svobody nebo umístěného v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, jde-li o zdravotní služby, které Vězeňská služba neposkytuje, a to po předchozí domluvě s Vězeňskou službou; to neplatí, jde-li o důvody poskytnutí zdravotních služeb podle odstavce 3.

(5) Důvody odmítnutí přijetí pacienta do péče podle odstavce 1 nebo ukončení péče podle odstavce 2 posuzuje poskytovatel. Poskytovatel o odmítnutí přijetí do péče podle odstavce 1 nebo o ukončení péče podle odstavce 2 písm. d) a e) nebo o odmítnutí poskytnutí zdravotních služeb podle § 50 odst. 2 vydá pacientovi písemnou zprávu, ve které je uveden důvod odmítnutí nebo ukončení.

Z výše uvedených ustanovení zákona o zdravotních službách tudíž jednoznačně vyplývá, že pacient má právo na poskytnutí zdravotních služeb na náležité odborné úrovni a tomuto právu pacienta odpovídá i povinnost poskytovatele zdravotních služeb tyto zdravotní služby pacientovi na náležité odborné úrovni poskytnout. **Důvody pro možné odmítnutí přijetí pacienta do péče a potažmo tak pro neposkytnutí zdravotní služby jsou taxativně vyjmenovány v ustanovení § 48 odst. 1) zákona o zdravotních službách, přičemž absence očkování pacienta mezi tyto zákonné důvody v žádném případě nepatří.** Tudíž vzhledem ke skutečnosti, že zákon o zdravotních službách poskytnutí té které zdravotní péče pacientovi očkováním nepodmiňuje, **je neposkytnutí zdravotní péče pacientovi z důvodu, že pacient není očkován, v příkrém rozporu se zákonem o zdravotních službách.**

3) Antidiskriminační zákon

§ 1

(1) Tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie a na Listinu základních práv a svobod a mezinárodní smlouvy, které jsou součástí právního řádu, **blíže vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech**

a) práva na zaměstnání a přístupu k zaměstnání, včetně pomoci poskytované Úřadem práce České republiky,

b) přístupu k povolání, podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti, včetně začleňování do profesního života,

c) pracovních, služebních poměrů a jiné závislé činnosti, včetně odměňování,

d) členství a činnosti v odborových organizacích, radách zaměstnanců nebo organizacích

zaměstnavatelů, včetně výhod, které tyto organizace svým členům poskytují,

e) členství a činnosti v profesních komorách, včetně výhod, které tyto veřejnoprávní korporace svým členům poskytují,

f) sociálního zabezpečení,

g) přiznání a poskytování sociálních výhod,

h) přístupu ke zdravotní péči a jejího poskytování,

i) přístupu ke vzdělání a jeho poskytování, včetně odborné přípravy,

j) přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud jsou nabízeny veřejnosti nebo při jejich poskytování.

§ 2

(1) Pro účely tohoto zákona se právem na rovné zacházení rozumí právo nebýt diskriminován z důvodů, které stanoví tento zákon nebo přímo použitelný předpis Evropské unie v oblasti volného pohybu pracovníků.

(2) Diskriminace je přímá a nepřímá. Za diskriminaci se považuje i obtěžování, sexuální obtěžování, pronásledování, pokyn k diskriminaci a navádění k diskriminaci.

(3) Přímou diskriminací se rozumí takové jednání, včetně opomenutí, **kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci**, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, **víry či světového názoru**, a dále v právních vztazích, ve kterých se uplatní přímo použitelný předpis Evropské unie z oblasti volného pohybu pracovníků, i z důvodu státní příslušnosti.

(4) Za diskriminaci z důvodu pohlaví se považuje i diskriminace z důvodu těhotenství, mateřství nebo otcovství a z důvodu pohlavní identifikace.

(5) Diskriminací je také jednání, kdy je s osobou zacházeno méně příznivě na základě domnělého důvodu podle odstavce 3.

Konkrétní práva, jež patří do věcí vymezených v materiálním rozsahu antidiskriminačního zákona, jsou stanovena příslušnými právními předpisy, v posuzovaném případě konkrétně výše citovaným zákonem o zdravotních službách. Antidiskriminační zákona tak představuje obecnou úpravu ochrany před diskriminací, přičemž z tohoto důvodu v ustanovení § 1 odkazuje na okruhy právních vztahů (přístup ke zdravotní péči a její poskytování), které jsou upraveny jednotlivými zvláštními předpisy. Ty pak upravují vznik, trvání, zánik, obsah jednotlivých práv, k nimž se právo na rovné zacházení vztahuje, a okruh subjektů, jimž vznikají korespondující povinnosti. Antidiskriminační zákon pak upravuje obsah práva na rovné zacházení a ochranu před diskriminací ve vztahu k těmto právům a povinnostem, tedy i přístup ke zdravotní péči a její poskytování. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon o zdravotních službách poskytnutí té které zdravotní péče očkováním nepodmiňuje, **je neposkytnutí zdravotní péče pacientovi z důvodu, že pacient není očkovan, krom rozporu se zákonem o zdravotních službách i v příkrém rozporu s antidiskriminačním zákonem a představuje tak přímou diskriminaci neočkovaného pacienta.**

Možné důsledky protiprávního jednání poskytovatelů zdravotních služeb

Pacient je vždy oprávněn pořizovat si zvukové a obrazové záznamy, tj. např. nahrávky hovorů (telefonních i při osobním styku) se zdravotníky pro ochranu svých práv, a to i bez jejich souhlasu a bez upozornění. Toto právo pacienta vyplývá z ustanovení § 88 občanského zákoníku.

V případě, že poskytovatel zdravotních služeb odmítne poskytnout pacientovi zdravotní službu z důvodu, že pacient není očkovan, dopouští se poskytovatel zdravotních služeb v takovém případě přestupku dle ustanovení § 117 odst. 3) písm. a) zákona o zdravotních službách, které zní:

Poskytovatel se dopustí přestupku též tím, že v rozporu s § 48 odst. 1, 3 nebo 4 zákona o zdravotních službách odmítne přijetí pacienta do péče. Za spáchání tohoto přestupku pak může být poskytovateli zdravotních služeb udělena dle ustanovení § 117 odst. 4) písm. c) zákona o zdravotních službách pokuta až do výše 300.000,- Kč. Spáchání citovaného přestupku projednává v prvním stupni orgán ochrany veřejného zdraví, tj. krajská hygienická stanice (v Praze Hygienická stanice hl. m. Prahy). Při ukládání pokuty se postupuje podle správního řádu, přičemž o případném odvolání rozhoduje Ministerstvo zdravotnictví.

Pacient dále může na poskytovatele zdravotních služeb podat stížnost podle zákona o zdravotních službách, která se nejprve podává **samotnému poskytovateli**, a v případě, že není řádně vyřízena, může podat stížnost **správnímu orgánu, který poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb** (nejčastěji krajský úřad, odbor zdravotnictví).

V případě, že jsou život a zdraví pacienta v ohrožení, je možné se obrátit **na soud s návrhem na vydání předběžného opatření. Soud musí rozhodnout do 7 dnů a může poskytovateli nařídit poskytnutí zdravotní péče. V případě vzniku újmy je možné podat na poskytovatele žalobu na náhradu újmy na zdraví nebo jiné újmy, včetně újmy psychické.** V takovém případě se však pacient neobejde bez příslušného znaleckého posudku, kterým bude způsobená újma vyčíslena a musí prokázat příčinnou souvislost mezi neposkytnutím péče a vznikem újmy.

Poškozený pacient se dále může jakoukoli formou obrátit na zdravotní pojišťovnu, u které je pojištěn, neboť zdravotní pojišťovny provádějí kontroly lékařů a zdravotnických zařízení, se kterými mají uzavřeny smlouvy.

V případě, že by mělo shora popsané protiprávní jednání poskytovatele zdravotních služeb závažnější následek, tak lze proti takovému poskytovateli zdravotních služeb uplatňovat trestní odpovědnost, a to např. pro spáchání trestných činů usmrcení z nedbalosti (§ 143 tr. zákoníku), těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti (§ 147 tr. zákoníku) nebo ublížení na zdraví z nedbalosti (§ 148 tr. zákoníku). Dále lze zvažovat také trestní odpovědnost pro trestný čin neposkytnutí pomoci (§ 150 tr. zákoníku).

AUTOR: JUDr. Tomáš Nielsen

ZDROJ: prolibertate.cz